

Jane Ray

NØTTEKNEKKEREN

Julaften er den mest magiske kvelden i året, da dufter huset av peisrøyk og krydder, og det er hemmeligheter under hver eneste seng! Snøen faller stille og lett som fjær, og barna venter åndeløst på at teppet skal gå opp og julefeiringen skal begynne ...

Til min herlige Clara.

J. R.

Tekst og illustrasjoner © Jane Ray 2017
Originalens tittel *The Nutcracker*
Oversatt av Vibeke Saugestad

© Opprinnelig utgave første gang utgitt i 2015 av Orchard Books,
Carmelite House, 50 Victoria Embankment, London EC4Y 0DZ

Norsk utgave:
© CAPPELEN DAMM AS, Oslo, 2017
ISBN 978-82-02-56734-7
1. utgave, 1. opplag 2017
Trykt i Kina

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Cappelen Damm AS er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov eller tillatt gjennom avtale med Kopinor, interesseorgan for rettighetshavere til åndsverk. Utnyttelse i strid med lov eller avtale kan medføre erstatningsansvar og inndragning, og kan straffes med bøter eller fengsel.

www.cappelendamm.no

NØTTEKNEKKEREN

Jane Ray

Y TTERDØRA ble slått på vidt gap for å ønske gjestene velkommen til Ernstfamiliens juleselskap. Venner og slektninger, unge og gamle, alle kom de, og stampet snø av støvlene og hilste hverandre med klemmer og latter.

Clara, Freddie og George, kledd i sine fineste klær, hoppet opp og ned av begeistring.

Gjestene samlet seg rundt det store juletreet. Stearinlysene funklet, og på grenene hang det brente mandler, pepperkaker og julepynt av skjørt glass. Under de duftende grenene lå det stabler av presanger. Barna løp omkring treet som oppspilte valper.

Men Clara speidet etter gudfaren sin, herr
Drosselmeyer, som alle barna elsket. Ingen gjest var
så spennende som ham, for han hadde med seg de
mest vidunderlige gaver noen kunne tenke seg!

Herr Drosselmeyer var leketøymaker, oppfinner og magiker. Han var lut i ryggen og hadde en lapp over det ene øyet. Men det andre øyet hans var intenst blått og glimtet skøyeraktig.

Og der kom han endelig, svøpt i en midnattsblå kappe. Fram fra fløyelsfoldene tryllet han gavene ...

En tropp soldater til Freddie, komplett utstyrt med kanoner og musketter. En trehest på hjul og en blikktrompet til lille George. Og Clara?

Clara fikk en stor eske
av gudfaren. Med
skjelvende hender løftet
hun av lokket og brettet
silkepapiret til side.

I esken lå den rareste dukken hun noen gang hadde sett. Han var laget av malt tre og hadde en rød jakke og rosa kinn. Men det pussigste av alt var munnen, som var stor og full av små trefenner.

Herr Drosselmeyer plasserte en hasselnøtt mellom dukkene og løftet dukkens armer. Nøtteskallet sprakk, og en deilig nøttekjerne falt ned i Claras hånd. Hun var henrykt og slo armene om gudfaren. Så likt ham å lage noe så ualminnelig til henne!

Da med ett snappet Freddie nøtteknekkeren ut av hendene på Clara.

«Han vil bli med soldatene mine,» sa han. Men idet han smatt inn blant gjestene, falt nøtteknekkeren i gulvet med et smell og skjente bortetter de glatte gulvplankene så den ene armen brakk tvers av.

Freddie ble ført ut av rommet. Clara var utrøstelig.

Herr Drosselmeyer løftet opp den sårede nøtteknekkeren og la ham forsiktig tilbake i esken. «Vi legger ham under juletreet så lenge,» sa han og tørket tårene til Clara, «så limer jeg ham sammen igjen i morgen.»

I det samme slo bestefarklokken i gangen åtte slag, og middagen var servert – forskjellige typer stekt kjøtt, puddinger og gelé.

Alle var glade for å være blant venner. Da middagen var over, sluknet det ene juletrelyset etter det andre, ilden begynte å dø ut, og de søvnige barna ble sendt i seng.

Clara våknet av at klokken i gangen slo ved midnatt. Hun kom straks til å tenke på nøtteknekkerdukken som fremdeles lå i esken under treet. Han måtte være kald og ensom der i mørket. Hun krøp ut av sengen og listet seg ned.

Huset var dystert i månelysset. Alle stearinlysene var blåst ut, og av peisilden var det bare en haug med glør igjen. Det eneste som hørtes, var tikkingen fra bestefarklokken og en ugle som skrek ute i den snødekte hagen.

I et mørkt hjørne ved treet kunne Clara så vidt skimte noen små, blussende lys.